

ΤΗ Δ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Μνήμη τοῦ ὄσιου Πατρὸς ἡμῶν Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ιστῶμεν Στίχους σ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τρία τῆς Ἑορτῆς,
καὶ τρία τοῦ ἄγιου.

Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς

Ὕχος α'

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Θεοφανείας ἀρρήτου νὺν ἔορτάζομεν, σωτηριώδη χάριν, ἐκ Παρθένου γὰρ Κόρης, ἀτρέπτως νηπιάσας
Χριστὸς ὁ Θεός, ἐν ναῷ τῷ Θεῷ καὶ Πατρί, ὑπὸ Μητρὸς νὺν προσάγεται, ὃν λαβών, Συμεὼν
ἐνηγκαλίσατο.

Ἐν τοῖς Προφήταις ὡράθης, ως θέμις ἦν Ἰησοῦν, σὲ θεαθῆναι πάλαι ἀλλὰ νὺν Θεοῦ Λόγε, σαρκὶ παντὶ^τ τῷ κόσμῳ, ὥφθης ἐκών, ἐκ Παρθένου Μαρίας Χριστέ, σοῦ τὸ σωτήριον πᾶσι τοῖς ἐξ Ἀδάμ, ἐμφανίσας
ώς φιλάνθρωπος.

Ο ἐν Σιναίῳ τῷ ὅρει τὸν νόμον τάξας ποτέ, νὺν ἐν Σιών τὴ πόλει, ἐκπληρῶν τὰ τοῦ νόμου, χερσὶ τῆς
Θεοτόκου, βρέφος Χριστέ, σὺν τοῖς ὄλοκαυτώμασι, τοῦ Συμεών ἐν ἀγκάλαις εἰς τὸν ναόν, εἰσαχθῆναι
κατεδέξω σαρκί.

Στιχηρὰ τοῦ ἄγιου.

Ὕχος δ'

Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Θεωρίαις καὶ πράξεσι, πρὸς Θεὸν ἀνύψουμενος, διὰ βίου Πάνσοφε διετέλεσας, τῆς θεωρίας ἐπίβασιν,
τὴν πρᾶξιν πηξάμενος, καὶ σοφῶς τῶν ὄρεκτῶν, ἀγαπήσας τὸ ἔσχατον, οὗ γενόμενος, ἐφέσεως ἔστης
μακαρίου, ἀξιούμενος νὺν τέλους, καὶ τρισηλίου ἐλλάμψεως.

Τὴ πλημμύρα τῆς χάριτος, καὶ τοὶς ὅμβροις τῶν λόγων σου, καταρδεύεις ἄπαντας τοὺς θεόφρονας, τῆς
ἀνωτάτω σοφίας γάρ, κρατήρι τὸ στόμα σου, ἐπιθεὶς ως ἐκ πηγῆς, δαψιλῶς σὺ ἔξήντλησας, καὶ
διέδωκας, πανταχοῦ τὰς ἀκτίνας τῶν δογμάτων, ἐπιστέλλων καὶ διδάσκων, καὶ νουθετῶν ἀξιάγαστε.

Ἐγκρατεία τὸ φρόνημα, τῆς σαρκὸς ἐθανάτωσας, ζωηφόρον νέκρωσιν ἐνδυσάμενος, καὶ τῆς ψυχῆς τὴν
κατάστασιν, πλατύνας Πανόσιε, ἐναργῶς χωρητικήν, χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος ἀπετέλεσας, καὶ
δοχεῖον ἐγένου θεοπνεύστων, διδαγμάτων καὶ σοφίας, τῆς ὑπὲρ νοῦν ἐνδιαίτημα.

Δόξα... Καὶ νύν... Ὕχος βαρὺς

Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἔθνῶν, ἥλθες ἐπὶ γῆς ἐξ οὐρανοῦ Σωτὴρ ἡμῶν, καὶ προελθῶν ἐκ τῆς Παρθένου,
ἐπανεπαύσω ἐν ἀγκάλαις τοῦ δικαίου Συμεών! ἔδει γὰρ σὲ Ζωοδότα τῶν ἀπάντων, ὑπὸ τοῦ Πρεσβύτου
γνωρισθῆναι, ὅτι παρεγένου ἀπολύσαι αὐτόν, κατὰ τὸ ρήμά σου, ὃ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐν τῇ Τεσσαρακοστῇ

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ὕχος δ' Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ἐπομβρίας Πανάχραντε, τῆς τοῦ Πνεύματος χάριτος, τὴν ἐμὴν διάνοιαν καταδρόσισον, ἡ τὴν
σταγόνα κυήσασα, Χριστὸν τὸν τὴν ἄμετρον, ἀνομίαν τῶν βροτῶν, οἰκτιρμοίς ἀποσμήχοντα, καὶ
κατάκλυσον, τὴν πηγὴν τῶν παθῶν μου, καὶ χειμάρρου, καταξίωσον τρυφῆς με, τὴ ἀειζώω πρεσβεία
σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ώς ἔβλεψεν, ἀμνὰς ἡ κυήσασα ἐπωδύρετο, καὶ μητρικῶς σοὶ ἐφθέγγετο, Υἱὲ ποθεινότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρτήθης μακρόθυμε; πῶς τὰς χείρας σου, καὶ τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καὶ τὸ αἷμα, τὸ σὸν ἔξεχεας Δέσποτα;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἐορτῆς.

Ὕχος β' Οἶκος τοῦ Ἐφραθὰ

Δέχου ὦ Συμεών, τὸν Κύριον τῆς δόξης, καθὼς ἐχρηματίσθης, ἐκ Πνευματος ἀγίου, ιδοὺ γὰρ παραγέγονε.

Στίχ. Νὺν ἀπολύεις τὸν δούλον σου Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥήμα σου ἐν εἰρήνῃ Κύριε, ὅτι εἶδον οἱ ὄφθαλμοί μου, τὸ σωτληριόν σου,

Φέρουσα ἡ Ἀγνή, καὶ ἄχραντος Παρθένος, τὸν Πλάστην καὶ Δεσπότην, ώς βρέφος ἐν ἀγκάλαις, ἐν τῷ ναῷ εἰσέρχεται.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραὴλ.

Μέγα καὶ φοβερόν, Μυστήριον καὶ ζένον! ὁ πάντα περιέπων, καὶ βρέφη διαπλάττων, ώς βρέφος ἀγκα λίζεται.

Δόξα... Καὶ νύν... Ὅχος β'

Σήμερον Συμεὼν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τὸν Κύριον τῆς δόξης ὑποδέχεται, ὃν ὑπὸ τὸν γνόφον πρώην ὁ Μωϋσῆς ἐθεάσατο, ἐν τῷ ὅρει Σινὰ πλάκας δόντα αὐτῷ. Οὗτός ἐστιν, ὁ ἐν τοῖς Προφήταις λαλῶν, καὶ τοῦ νόμου Ποιητής, ὃν ὁ Δαυΐδ καταγγέλλει, ὁ τοῖς πᾶσι φοβερός, ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Απολυτίκιον Ὅχος α'

Χαῖρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε, ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ Ἡλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, φωτίζων τοὺς ἐν σκότει. Εὐφραίνου καὶ σὺ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος ἐν ἀγκάλαις τὸν ἐλευθερωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, χαριζόμενος ἡμῖν καὶ τὴν Ανάστασιν.

Καὶ Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ὅχος α'
Χορὸς Αγγελικὸς

Ὥαν σὺν τῷ Πατρί, ἐπὶ θρόνου ἀγίου, ἐλθὼν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ Παρθενου ἐτέχθη, καὶ βρέφος ἐγένετο, χρόνοις ὃν ἀπερίγραπτος, ὃν δεξάμενος, ὃ Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις, χαίρων ἔλεγε, Νὺν ἀπολύεις Οἰκτίρμον, εὐφράνας τὸν δούλον σου.

Δόξα... Καὶ νύν... τὸ αὐτὸ

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ὅχος δ'
Ταχὺ προκατάλαβε

Σαρκὶ νηπιάσαντα, ἐξ ἀπειράνδρου Μητρός, χεροὶ γηραλέαις σου, ἀγκαλισθεὶς Συμεών, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἔλαβες τῆς ἔξόδου, τὴν ἀπόφασιν δόξην, εἴληφας τῶν θαυμάτων, τὴν ἀέναον χάριν, διὸ σὲ ἀξιοχρέως πάντες δοξάζομεν.

Δόξα... Καὶ νύν... τὸ αὐτὸ

Εἶτα λέγομεν τὸν κανόνα τῆς Ἔορτῆς, καὶ τοῦ Ἅγίου τοῦτον, ὁ ἡ ἀκροστιχίς.

Σὲ τῶν Μοναστῶν τὸ κλέος μέλπω Πάτερ. **Θεοφάνους.**

Ωδὴ α' Ἡχος πλ. β' Ὁ Είρμος

«Ως ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνεσι, τὸν διώκτην Φαραὼ, καθορῶν ποντούμενον Θεῷ,
ἐπινίκιον ὠδίν, ἐβόα ἄσωμεν».

Συντετριμμένης καρδίας τὸν στεναγμόν, ἐπακούσας Δέσποτα, τῆς ψυχῆς μου τὴν δεινήν, συντριβὴν
θεράπευσον εὐχαίς, τοῦ Ὁσίου σου Χριστέ, ώς παντοδύναμος.

Ἐπιβὰς θεοσόφως τῆς πρακτικῆς, ἀρετῆς, Ἰσίδωρε, θεωρίας ἀκραιφνοῦς, τὴν τερπνὴν ἐμφάνειαν, Θεῷ,
ὅμιλῶν διαπαντὸς σαφῶς ἐπλούτησας.

Τῷ τῆς σοφίας κρατήρι προσαγαγῶν, τὸ σὸν στόμα Πάνσοφε, τῶν ἐκεῖθεν δωρεῶν, τὴν ρόην
ἔξήντλησας Θεῷ, ἐπινίκιον ὠδὴν ἀνακρουόμενος.

Θεοτοκίον

Ως ἐπὶ κούφης νεφέλης ὁ Πλαστουργός, ἐπὶ σοὶ ἐλήλυθε, καθελεῖν ώς δυνατός, τὰ Αἰγύπτου Δέσποινα
ἀγνή, χειροποίητα Χριστὸς ώς παντοδύναμος.

Ωδὴ γ' Ὁ Είρμος

«Οὐκ ἔστιν Ἄγιος ώς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὃ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου Ἄγαθέ, καὶ στὲ
ρέωσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου».

Νοοῦς ὁξύτητι σαφῶς, τὴν τῶν ὄντων ἀθροίσας, Παναοίδιμε φύσιν, δι' αὐτῆς τὴν ἀρχικήν, αἰτίαν ώς
καθαρός, θεολόγος ἀπλανῶς κατέλαβες.

Μελέτην θέμενος τρανῶς, τοῦ θανάτου τὸν βίον, θεοφόρε τρισμάκαρ, τῶν παθῶν τὰς ύλικάς,
ἐνέκρωσας ἀφορμῆς, ἀπαθείας συσχεθεὶς τῷ ἔρωτι.

Ο πίσω χαίρων τοῦ Χριστοῦ, τὸν σταυρόν σου βαστάσας, ἡκολούθησας Πάτερ, ἐν ἀσκήσει καρτερά,
καὶ τούτῳ ώς δυνατόν, ώμοιώθης βίου καθαρότητι.

Θεοτοκίον

Νομίμων φύσεως ἐκτός, τὸν Δεσπότην τεκοῦσα, Θεοτόκε Παρθένε, τῆς πάλαι παρακοῆς, διέλυσας τὴν
ἀράν, εὐλογίας τὴν πηγὴν βλυστάνουσα.

**Κάθισμα τοῦ Ἅγιου
Ἡχος γ' Θείας πίστεως**

Βίβλος γνώσεως διδασκαλίας, πλούτῳ πίστεως συντεταγμένη, τῷ πανάγνω ἀνεδείχθης ἐν Πνεύματι,
ἀνακαλύπτων τὰ θεία τοὶς χρήζουσι, καὶ τὴν ζωὴν θησαυρίζων τοὶς θέλουσι, Πάτερ Ὁσιε, Χριστὸν τὸν
Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

**Δόξα... Καὶ νύν... Τῆς Ἔορτῆς
Ἡχος πλ. δ' Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν**

Ἐτέχθης ἐκ Μητρός, ὁ προάναρχος Λόγος, προσήχθης τῷ ναῷ, ἀκατάληπτος μένων. Χαίρων δὲ ὁ
Πρεσβύτης, ἐν τοῖς ἀγκάλαις σὲ ὑπεδέξατο, κράζων. Νῦν ἀπολύεις, ὃν ἐπεσκέψω κατὰ τὸ ρήμά σου, ὁ
εὐδοκήσας σῶσαι ώς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

**Ἐν τῇ Τεσσαρακοστῇ
Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον
Ἡχος γ' Θείας πίστεως**

Θεία γέγονας, σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομῆτορ, τὴ καθαρότητι Ἀγγέλους ὑπερέχουσα,
τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γοῦν γενόμενον, ῥερπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον, πρεσβειῶν
σου ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα Σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

‘Η ἀμίαντος, ἀμνὰς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη Κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνωδοῦσα ἐκραύγαζεν, Οἵμοι τέκνον μου! πῶς πάσχεις; θέλων ρύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον.

‘Ωδὴ δ' Ὁ Εἱρμὸς

«Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἔκκλησίᾳ θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαράς, ἐν Κυρίῳ ἐօρτάζουσα».

Ἄφθονως Ὅσιε, Χριστῷ πειθόμενος, τὸν δοθέντα σοὶ πλοῦτον ὡς εὐπειθής, δοῦλος διαδέδωκας, καὶ τῆς ἀφράστου σὲ χαράς, ὁ Δεσπότης κατηξίωσε.

Σοφίας πέλαγος, διανηξάμενος, τὸν καλὸν μαργαρίτην ὡς ἀγαθός, ἔμπορος ἐκέρδησας, καὶ τοῦτον μόνον θησαυρόν, ἀδαπάνητον ἐπλούτησας.

Τῷ θείῳ Πνεύματι, καταλαμπόμενος, τὰς ἀκτῖνας τῶν λόγων ἥλιακῶς, πάσιν ἐξαπέστειλας, τῆς σωτηρίας τῶν πιστῶν θεοφάντορ δρεγόμενος.

Θεοτοκίον

Ως ὄντως ἄφθεγκτα, καὶ ἀκατάληπτα, τὰ τῆς σῆς Θεοτόκε θεοπρεποῦς, πέφυκε κυήσεως, τοὶς ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ, ἀειπάρθενε Μυστήρια.

‘Ωδὴ ε' Ὁ Εἱρμὸς

«Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὄρθριζόντων σοὶ ψυχὰς πόθω καταύγασον δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον».

Νεκρώσει Πάνσοφε τῶν παθῶν, ἔξω γεγονῶς καὶ τῆς σαρκός, πόθω Θεῷ προσωμίλησας, τῷ καθαρωτάτῳ καὶ λαμπροτάτῳ φωτί, καὶ μόνην ἀπαιτοῦντι τὴν καθαρότητα.

Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ, νὺν ὁ θεοφόρος αὐγασθείς, στῦλος Ὄλόφωτος γέγονε, πᾶσι πέμπων θείου φωτός, τὰς θείας αὐγάς, καὶ ζόφον τῆς ἀγνοίας ἀποσειόμενος.

Ο θέλων πάντας ὡς ἀγαθός, πάνσοφε σωθῆναι ποδηγόν, τοὶς πλανομένοις σὲ ἔδειξε, πολλοὺς ἐπιστρέφειν πρὸς σωτηρίας ὁδόν, Ἰσίδωρε τρισμάκαρ, Πάτερ πανόλβιε.

Θεοτοκίον

Κυρίως στόματι καὶ ψυχή, Δέσποινα τοῦ κόσμου ἀγαθή, ὁμοιογῶ σὲ πανάμωμε, σεσωματωμένον Θεὸν τεκοῦσαν Αγνή, καὶ βίου σὲ προστάτιν πίστει προβάλλομαι.

‘Ωδὴ ζ' Ὁ Εἱρμὸς

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ύψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βιῶ σοί, Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωήν μου Πολυέλεε».

Λογίω τῶν κρίσεων, κοσμηθεὶς ὡς Ἱερεύς, λογιστικῶς ἐδίκασας, θεοφόρε καὶ σώματι καὶ ψυχή, τὸ χεῖρον τῷ κρείττονι, ύποτάξας ἐμφρόνως ἀξιάγαστε.

Εὐτόνως τὴν Αἴγυπτον, τῶν παθῶν καὶ τῆς τρυφῆς, σὺ Μοναστῶν τὸ καύχημα, τῆς ἐγκρατείας Ἐνδοξε ταὶς πληγαίς, ἐτάξων ἐμάστιξας, τοὶς πιστοὶς ὄμαλίζων τὴν διάβασιν.

Θεοτοκίον

Ο φέρων τὰ σύμπαντα, δυναστεία θεϊκή, καὶ συγκρατῶν ὡς εὔσπλαγχνος, σαις ἀγκάλαις Πανάμωμε σαρκωθείς, ὡς βρέφος βαστάζεται, ὁ Πατρὶ κατ οὐσίαν συναϊδιος.

Κοντάκιον Ἡχος α'

Ο μήτραν παρθενικὴν ἀγιάσας τῷ τόκῳ σου, καὶ χείρας τοῦ Συμεὼν εὐλογήσας ὡς ἔπρεπε, προφθάσας καὶ νὺν ἔσωσας ἡμᾶς Χριστὲ ὁ Θεός. Άλλ' εἰρήνευσον ἐν πολέμοις τὸ πολίτευμα, καὶ κραταίωσον Βασιλεῖς οὓς ἡγάπησας, ὁ μόνος φιλάνθρωπος.

Συναξάριον

Τὴ Δ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου
Στίχοι

- Πηλουσιώτα, χαῖρε, πολλὰ μοί,
- Τὸν πηλὸν ἐκδύς, καὶ χαρὰς τυχων ἔνης.
- Ἐν δ' Ισίδωρον ἔθεν τὸ τετάρτη σήματι λυγρῶ.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου ὁμολογητοῦ τοῦ Στουδίτου.

Στίχοι

- Ἐδοξε τῷ στήσαντι μέτρα τῷ βίῳ,
- Καὶ Νικόλαον ἐκμετρῆσαι τὸν βίον.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ ἀγίου ιερομάρτυρος Ἀβραμίου, ἐπισκόπου Ἀρβηλ τῆς Περσίδος.

Στίχοι

- Πῶς τοῦτο φρικτὸν τοὺς ἀθληταῖς Κυρίου,
- Ἐφασκε δεικνὺς Ἀβράμιος τὸ ξίφος.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ ἐν Εἰρηνοπόλει, ἐνὸς τῶν Τριακοσίων δεκαοκτὼ ἀγίων Πατέρων, τῶν ἐν Νικαίᾳ, καὶ μνήμη τοῦ ἀγίου Μάρτυρος Θεοκτίστου.

Στίχοι

- Θείοις σκεπασθεὶς πίστεως θείας ὅπλοις,
- Γυμνοὶ τράχηλον Θεόκτιστος τῷ ξίφει.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, ὁ ὁσιος καὶ θαυματουργός, Ἰάσιμος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Άλλ' Ἰασίμου καὶ μόνη κωφὴ κόνις,
- Νέμει νοσοῦσι τὴν ιάσιμον χάριν.

Ταὶς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Αμήν.

Ωδὴ ζ' Ο Εἱρμὸς

«Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος τοὺς ὁσίοις Παισί, τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἔπεισε βοῶν. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Στερεώματι τῆς πίστεως ἐνέθετο, καθάπερ Πάτερ ἥλιον, ὁ Δεσπότης σὲ καταλάμπειν φέγγει νοητῷ, ψυχὰς τῶν βιώντων ἐκτενῶς. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμών.

Μολυσμοῦς σαρκὸς καὶ πνεύματος ἀπέπλυνας, Μάκαρ δακρύων χεύμασι, καὶ γενόμενος θεοφόρε φῶς τοὺς ἐπὶ γῆς, τοὺς πάντας ἐδίδαξας βοῶν, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ἐπὶ ἄσειστον κρηπῖδα ὄντες πίστεως, σὲ Θεομῆτορ ἄχραντε, ὁμολογοῦμεν Θεοτόκον. Λόγον γὰρ Θεοῦ, ἀσπόρως ἐγέννησας ἡμῖν. Εὐλογημένος ὁ καρπός, τῆς σῆς κοιλίας Ἀγνή.

Ωδὴ η' Ο Εἱρμὸς

«Ἐκ φλογὸς τοὺς, ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας' ἀπαντα γὰρ δρὰς Χριστέ, μόνω τῷ βούλεσθαι, σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἵ ὕνας».

Λογικὴν ὡς θυσίαν πάντα τὸν βίον σου, εἰς ὀσμὴν εὐωδίας Πάτερ προσήγαγες, τῷ ἐπὶ Σταυροῦ, κρεμασθέντι Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πλεονάζεις τὸν πλοῦτον καὶ μετὰ θάνατον, τοὺς ἐμψύχους σου λόγους, ὥσπερ πολύτιμον, πᾶσι τοὶς πιστοίς, κληροδοσίαν λιπῶν, τοὶς ὑπερυψοῦσι, Χριστὸν εἰς τούς αἰῶνας.

Ωραιώθης Παμμάκαρ κάλλει τῶν λόγων σου, τοῦ ἀγίου γὰρ ὥφθης Πνεύματος κάλαμος, γράφων

εύσεβῶς, τούτου γνῶσιν τὴν ἔνθεον, τοὶς ὑπερυψοῦσι, Χριστὸν εἰς τούς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Πρὸς τὴν σὴν καταφεύγω σκέπην Πανάμωμε, καὶ προστάτιν ζωῆς μου τανῦν προβάλλομαι, σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν, Θεὸν Λόγον κυήσασαν, ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Ωδὴ θ' Ὁ Είρμὸς

«Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾶ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα, διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταίς οὐρανίαις στρατιαις σὲ μακαρίζομεν».

Ἀκτὶς καθάπερ φωτὸς ἐνήστραψε, σοῦ τὴν ψυχὴν τῆς χάριτος ὁ λόγος πανόλβιε, διὰ σοῦ δὲ πᾶσα ἡ γῆ πεπλήρωται, τούτου τῆς λαμπηδόνος, ἡς οἱ μετέχοντες, τὸν τῆς σῆς σοφίας θησαυρόν, Πάτερ θαυμάζομεν.

Τρισὶ προσώποις μονάδα φύσεως, τοὶς πατρικοὶς ἐπόμενος θεόφρον διδάγμασι, θεοφρόνως προσκυνεῖν ἐδίδαξας, σέβειν θεολογοῦντας, ἀκτιστὸν ἄναρχον, πᾶσι τοίς πιστοὶς τὸν φωτισμὸν ἀναπηγάζουσαν.

Εὐρῶν τῶν πόνων τῶν σῶν τὰ ἔπαθλα, ἐν οὐρανοῖς ζωῆς ἀτελευτήτου λαβόμενος, τοὶς ὑμνοῦσι πάντοφε τὴν μνήμην σου, αἴτησαι σωτηρίαν, μάκαρ Ἰσίδωρε, θρόνῳ τοῦ Σωτῆρος μέτ' Ἀγγέλων παριστάμενος.

Θεοτοκίον

Ἐρευστὴν ὁ Λόγος Θεοῦ ὁ ἄρρενστος, μορφὴν λαβὼν ἀνθρώπους ἀφθαρσίαν ἐνέδυσεν, εὐδοκία πατρικὴ σκηνώσας ἐν σοί, τὴν κεχαριτωμένη, ὅθεν Πανάχραντε, σὺν ταίς οὐρανίαις, Στρατιαις, σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ἅγιου

Ὑναῖκες ἀκούτισθητε

Ἴδρωσι τῆς ἀσκήσεως, παθῶν τὴν φλόγα ἔσβεσας, καὶ ἀπαθείας πρὸς ὕψος, ἀναδραμῶν θεοφόρε, τῷ τοῦ Χριστοῦ νὺν βήματι, παρέστης ἀγαλλόμενος, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, Ἰσίδωρε τῶν τελούντων, τὴν παναγίαν σου μνήμην.

Τῆς Ἔορτῆς, ὅμοιον

Ἐκ σοῦ Θεογεννήτρια, ὁ Κτίστης οὐρανοῦ καὶ γῆς, τεχθεὶς ἀφράστως ώς οἶδεν, ἐν τῷ ναῷ νὺν ώς βρέφος, εἰσήχθη ἐπωλένιος, ὃν Συμεὼν δεξάμενος, Θεὸς ὑπάρχεις Δέσποτα, Σωτὴρ καὶ βύστης ἐβόα, βροτῶν τοῦ γένους Χριστέ μου.

Εἰς τὸν Στίχον, τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἔορτῆς.

Ὕχος β' Οἶκος τοῦ Ἐφραθὰ

Τύπου δίχα Χριστός, γεννᾶται ἐκ Παρθένου, ώς ἐκ Πατρὸς ἀρρεύστως, Υἱὸς πρὸ Έωσφόρου, ὃ τόν, Αδὰμ λυτρούμενος.

Στίχ. Νὺν ἀπολύεις τὸν δούλον σου Δέσποτα, κατὰ τὸ βήμα σου ἐν εἰρήνῃ Κύριε, ὅτι εῖδον οἱ ὀφθαλμοί μου, τὸ σωτληρόν σου,

Πύλαι τῶν οὐρανῶν, ἀνοίχθητε, Χριστὸς γάρ, ἐν τῷ ναῷ ώς βρέφος, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου, Θεῷ Μητρὶ προσάγεται.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Μέγα καὶ φοβερόν, Μυστήριον καὶ ξένον! ὁ πάντα περιέπων, καὶ βρέφη διαπλάττων, ώς βρέφος ἀγκαλίζεται.

Δόξα... Καὶ νύν... Ὄμοιον

Φέρουσα ἡ Ἀγνή, καὶ ἄχραντος Παρθένος, τὸν Πλάστην καὶ Δεσπότην, ώς βρέφος ἐν ἀγκάλαις, ἐν τῷ ναῷ εἰσέρχεται.

Ἡ λοιπή, Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου ώς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυτις.